

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

ԱԻԵՐԱԿՆԵՐԻ ՄԷՁ

Օ՛ր փրլատակներ , սեւ աւերակներ ,
Երազ օրերի ախուր վկաններ ,
Ասացէ՛ք՝ ու՞ր է մեր փառքը նախկին ,
Ու՞ր է Շիրակի մեր հին թագուհին :

Ո՞վ զրկեց նորան գահից հարազատ ,
Տապալեց մահւան մռայլ խորխորատ .
Ո՞ր անդուծ ձեռքը խորտակեց իսպառ
Հայի որբանըն այս հըրաշափառ :

Ու՞ր են վաղեմի շքեղ պալատներ
Ու քանդակազարդ մեր սուրբ տաճարներ .
Մի՞թէ միշտ նոքա կը մնան կործան ,
Կը մնան , իբրեւ փառքի մահարձան . . .

Բայց , աւերակներ , է՞ր չէք բարրառում ,
Սղառք պօէտին է՞ր չէք ըսփոփում .
Օ՛ր , մի՞թէ մռայլ փրլատակների մէջ
Բուերը պիտի միշտ ձայնեն անվերջ . . .

ՅԱՐՈՒԹԻՒՆ ԹՈՒՄԱՆԵԱՆՑ

23/VII, 1901 թ .

Անի .

ՅՈՒՍԱՀԱՏ

Երբեմն հողիս կը վրդովեն
Կեանքի անվերջ հողն ու տանջանք ,
Կը վհատիմ , ա՛հ , այն ատեն ,
Ու կը քաշուիմ խորշ մը մինակ .

Կը խոկամ հոն լո՛ւռ , յուսահատ .
Սեւ խորհուրդներ մթուժեան մէջ .
Կը պաշարեն հողիս հիւանդ . . .
Ու կը ցանկամ տալ կեանքիս վերջ :

Բայց կը յիշեմ յանկարծ որ նա
Ձի պատկանիր ալ ինձ բնաւին ,
Քանի որ վաղ զայն խոստացայ
Հայրենիքին իմ թանկագին :

ԶԱՏԻԿ